

גברת שרובר

ואגב, לדעתי, בן-גוריון לא היה, מטיב עו. אדם טוב. בשבילי היה ברל אלוהים. הייתי מתה בשבילו. היו לו עיניים ששיקפו את נישמתו. גרנו חברי קבוצת הבונים. בפנסיון עם חדרים ושימוש במיטבה. בבוקר, כשהיה תורי להגיש את ארוחת-הבוקר בהכשרה, היה ברל מקבל אצלי את הלחמניה הגדולה ביותר.

למרות שהיתה לי אומנת, לא היה שום ביכוח בבית. היו קונים לנו חולצות עם כפל, וכשגדלנו פתחו את התפר. עד עכשיו אני משוכנעת שבורגנים אמיתיים לא מבזבזים מי שמבזבז, אלה הנובורישים. הייתי מיפלצת איזמה, עם טמפר מנט בלתי-נסבל. למדתי נגינה על הפסנתר. לא הייתי מוכשרת. המורה דרשה, כשיעור אחד, לתרגל רק

סלון גדול וקטן, חדרי-אוכל גדול וקטן, חמישה חדרי-שינה עם חדרי-אמבטיה צמודים, ובשעתו גם היתה לו בריכת-השחיה המחוממת הגדולה בארץ.

"הבית הגדול" משתרע על 2000 מט' ריב רבועים. בנה אר' תו אדריכל שהובא כמיוחד מוונצואלה. הבית כולל

הבית שלה היה לאגדה בירושלים. סיפורה הוא סיפור של סינדרלה. מיהי האשה המיסתורית שמאחורי החומה?

איתנו בהכשרה היו גם טדי ותמר קולק. טדי הוא איש חזון ומעשה. אין לו סבלנות לאידיוטים. יום אחד נכנסנו כולנו למכונית, כי טדי טען שהוא יודע לנהוג. רק אחרי שהתפכנו הוא הודה שמעולם לא למד לנהוג. מאז הוא לא נהג.

תרגילים ולא לנגן מנגינות. סגרתי לה את המיכסה של הפסנתר על הידיים. נגמר שיעורי-הפסנתר שלי.

הייתי שמנה נורא. נראיתי כמו פור דל. אכלתי הכל. אבל גם הייתי טיפוס סקרני מאוד.

כשגדלתי, נכנסתי למכבי הצעיר, ואחר כך להבונים. הכניסו אותי לקבוצה של אנצו סירני, שליח ציוני, שנפל אחרי-כך במלחמת-העולם, כש צנח מאחורי הקוויים באיטליה. הייתי בת 14, החברה הצעירה ביותר. בקבוצה היתה גם סגטה יוספטל, כיום אלמנת שרה-עבודה גיורא יוספטל ומוותיקות התנועה הקיבוצית.

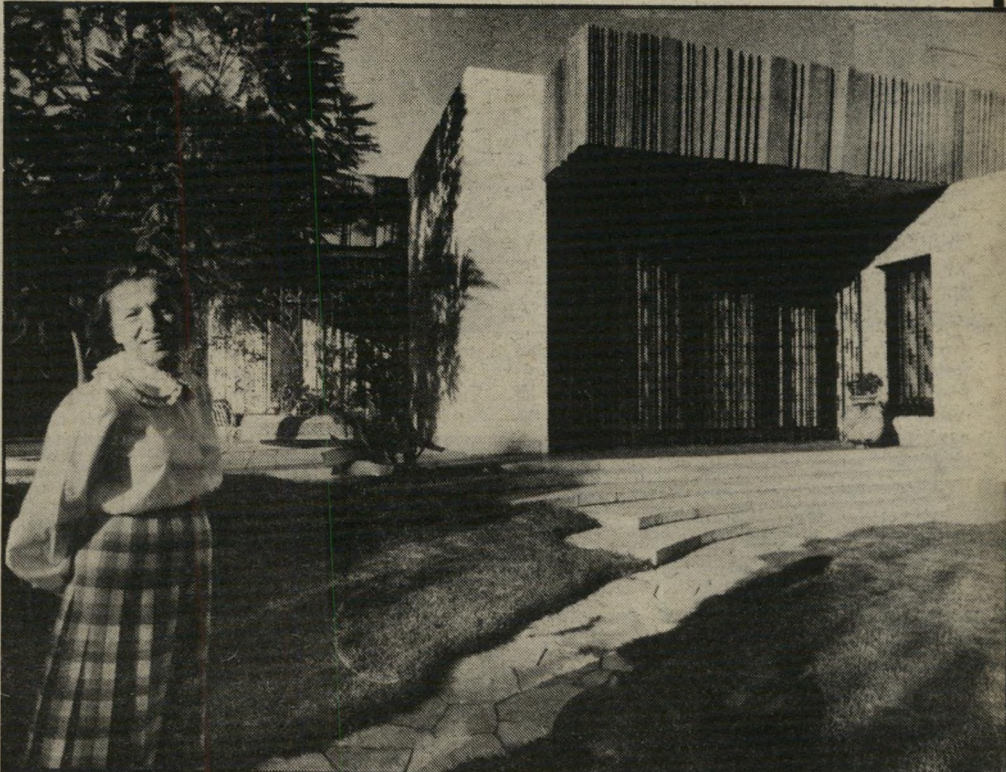
האדם שהכיהה-ערצתי באותם הימים היה ברל כצנלסון. הייתי הילדה הקטנה שנתנו לה את הכבוד להגיש לברל חפיסת שוקולד, כשכאנו להקביל את פניו בתחנת-הרכבת.

ברל היה המצפון של בן-גוריון.

אני גם לא אשכה את השיחה ששמעתי בהכשרה, שבה הסביר נחום גולדמן לסירני, שלדעתו יותר טוב שסירני לא יעלה לפלשתינה. מוטב שיסע לארצות-הברית, כי שם הוא יוכל לתרום יותר לארץ. כבר אז צעקתי שגולדמן בוגד. ומה שגיליתי מאוחר יותר רק הוכיח לי כמה צדקתי.

עבדתי בהכשרה, בדנמרק, במשך שנה. כשהיטלר בא, חשבו הוריי שהשי תגעתי ויצאתי מדעתי, כאשר החלטתי לעלות ארצה.

חבילת-יבשר לבן. בשנת 1935 עליתי לארץ, ישר לקיבוץ שלא קיים

חדרי-שינה, אבל גם בריכת-שחיה מחוממת חדשה, שבה נוהגים להשתכשך גדולי המדינה. גיטה דואגת להחלפת המים בבריכה החדשה לעיתים מזומנות.

"הבית הקטן" נבנה אחרי פטירתו של מייסד שרובר, על שטח הבריכה של הבית הגדול. יש בו רק שלושה

הבית קרוב יותר לסיפורה של סינדר' רלה. **מספרת גיטה שרובר:** נולדתי בריגה, לטביה. את אבי היכרתי רק כשמלאו לי שלוש שנים. עד אז הוא ישב בבית-הסוהר, אצל הבולשביקים. מי שהציל אותו היה הזמר הרוסי בוריס שלייאפין, שהיה מיוזר עם השיל' טונות. אבא היה אריסטוקרט ואנטי-ציוני. גרנו בבית בורגני, אבל לא היינו עשירים. לאמא אף פעם לא היה מה להגיד בבית. אחרי השיחרור מהכלא החליט אבא שאנחנו עוזרים למקום התרבותי ביותר באירופה — גרמניה.

הטיפוס לא היה כל-כך פשוט, כי החומות היו מוגנות בשיברי זכוכית. כפיצוי לעצמם נהגו ילדי ירושלים לשגע את העין האלקטרונית. שתפקידה היה לפתוח את דלת המוסך. העין הזאת היתה, בשנות ה-60, חידוש בחוקת סנסאציה. הילדים רמינו לעצמם את גבירת הבית כנסיכה חלומית, או אולי, אפילו, מלכה. אבל סיפורה האמיתי של בעלתי

האשה שיש לה כל הכסף שבוער לם, אן גטי, כלתו של המיליונר המנוח פול גטי, אמרה אחרי ביקור בארץ. לפני שנה וחצי, שאילו ניתן לה, היתה רוצה לרכוש בארץ שני בריכים: את מצדה ואת ביתה של גיטה שרובר בירושלים. בית שרובר היפהפה, בשכונת טלביה, היה, במשך השנים, לאגדה לילדי ירושלים. הורים וילדיהם היו עורכים בשבתות אחרי-צהריים טיול כדי לראותה. שרה-אוצר לשעבר, יורם ארידור, סיפר על השעות שהיה מבלה בילדותו בטיפוס על חומות הבית. כדי להציץ לתוכו.